El rostre desconegut

El funeral havia acabat feia gairebé una hora, però la Mariona encara rebia mostres de condol al gran saló de la mansió. Asseguda en una butaca de vellut, amb les mans entrellaçades damunt la falda, acceptava les paraules de consol amb els ulls envermellits i un mocador de seda entre els dits.

—Has de ser forta, estimada —li va dir la seva cunyada, Margarida, mentre li agafava la mà—. En Robert t'estimava molt.

—No sé com podré viure sense ell —va murmurar la Mariona.

—Has fet tot el que has pogut. Ningú no hauria tingut tanta paciència durant una malaltia del cor tan dolenta i tan llarga.

La Mariona va abaixar el cap i es va dur el mocador als ulls.

—Hauria donat qualsevol cosa per tal de poder salvar-lo.

Quan finalment va marxar l'última visita, la Mariona es va aixecar, va deixar el mocador damunt la taula i va demanar a la minyona que retirés totes les flors del saló. Aquella olor dolça i carregosa començava a resultar-li insuportable. Després, va pujar a la seva habitació, es va treure el vestit negre i el va llançar amb fúria a terra.

Es va mirar al mirall. Encara era jove i maca, i el negre no l'afavoria. Tenia un cos esvelt i resultava molt atractiva als homes. Tenia quaranta anys, però ningú hauria dit que tenia més de trenta-dos. Sempre havia tingut una cura extraordinària de la seva aparença. «De cap manera. No em vestiré de dol mai més», va pensar.

De manera que va obrir el seu vestidor i va començar a acaronar els rics vestits de seda que acostumava a posar-se per sortir amb les amigues o a les constants festes i sopars de feina a què acompanyava el seu ric marit.

—Ja era hora —va murmurar.

Durant les primeres setmanes va mantenir les aparences. Assistia tots els dies a missa, rebia els familiars del difunt i parlava amb molta emoció dels darrers dies del seu marit.

Quan algú li suggeria que havia de començar a sortir, responia que encara era massa aviat, que calia esperar.

Tanmateix, abans que haguessin passat dos mesos, va començar a freqüentar els restaurants més cars de la ciutat i, a més, anava a festes privades i a establiments de luxe. Va començar a malbaratar la fortuna que havia heretat en comprar joies, vestits i perfums sense mai haver de preocupar-se pel preu.

—Mariona! Quina sorpresa! —va exclamar una antiga amiga en trobar-la en una recepció—. No sabia que ja havies tornat a sortir.

—Necessitava distreure'm una mica —va respondre amb un sospir—. La casa se'm feia tan gran i tan trista sense en Robert que m'ofegava a dintre.

—Naturalment, pobra meva! Has patit molt.

—Ni t'ho pots imaginar.

Aquella mateixa nit va tornar borratxa a la mansió després de les tres de la matinada. Havia begut xampany, havia ballat amb tots els joves que li ho havien demanat i havia rigut com feia anys que ja no ho feia.

En entrar al dormitori, es va acostar al mirall per treure's les arracades. Aleshores es va quedar sense respiració. El seu rostre havia envellit uns cinc anys i una arruga profunda li travessava el front. Es va inclinar cap al vidre, estranyada. No entenia res.

—Deu ser el cansament —va dir en veu alta.

I se'n va anar a dormir, però en Robert va ser tota la nit present als seus somnis dient-li: «Et penediràs del que has fet, t'ho asseguro. Em suplicaràs de genolls que et perdoni». Però l'endemà al matí ni tan sols es recordava de res.

Al cap d'uns pocs dies, mentre es maquillava per assistir a un sopar de gala, va veure que el seu rostre havia perdut turgència i se'l veia flàcid. I, tot de sobte, va pensar: «Que estrany, només tinc quaranta anys i ni tan sols els aparentava. Ara em veig uns quaranta-cinc». Va anar corrent a comprar una ampolla de flash a la farmàcia de la cantonada, se la va aplicar al rostre i es va maquillar:

—Així està molt millor! —va exclamar molt orgullosa. La vellesa no podrà mai amb mi. Tinc molts diners. Però la seva mirada es va ennuvolar una mica i el seu rostre va mostrar una expressió estranya:

—Robert? —va dir.

«No pot ser, la teva ment t'està jugant una mala passada», va pensar.

Va mirar el rellotge i va sortir corrent. Se li havia fet tard per arribar a l'hora al sopar de gala. Va pujar al cotxe i, quan anava a canviar de carril per agafar el que la conduiria al restaurant, va veure al retrovisor un rostre que no era el seu. Va frenar de cop i va faltar poc perquè el cotxe del darrere xoqués amb el seu. Es va posar a plorar. Ja no tenia ganes d'anar al sopar i va tornar a casa.

Al dia següent, en despertar, va pensar: «Tot això són remordiments i els remordiments, com em deia la meva mare, no et fan prosperar. No serven per res».

Va cridar la minyona. Es va fer portar l'esmorzar al llit, va trucar a en Joan i el va invitar a compartir un bon xampany al jacuzzi.

Una hora més tard, tots dos eren al jacuzzi jugant, acaronant-se, besant-se... Però, de sobte, la Mariona va cridar i en Joan va sortir espantat de l'aigua:

—Era aquí al meu costat. L'he vist. Ens estava observant... —cridava com una boja.

—Qui era aquí? Aquí no hi ha ningú. Jo me'n vaig. Em fas molta por. No et vull tornar a veure —va dir en Joan, mentre es vestia.

—Joannnnnn! No marxissss! —cridava.

Una veu molt llunyana xiuxiuejava: «Sofriràs tant com jo, moriràs».

«Tonteries. Que es foti en Joan. No em falten homes. A més, amb tants diners...», va pensar.

Va decidir sortir a la discoteca del Casino UNNIC. Una copa no li aniria malament.

Es va començar a maquillar: li agradava molt el seu rostre. Era una veritable bellesa. S'observava contínuament. Però... aquella nit la seva pell semblava més apagada i molt menys ferma. Fins i tot li va semblar que les comissures dels llavis havien començat a caure. S'ho faria mirar l'endemà, però aquella nit necessitava una copa.

L'endemà va demanar hora al seu centre d'estètica.

—No ho entenc. La teva pell està envellint massa ràpid —li va dir la Marta, la seva esteticista.

—I què podem fer?

—Podem mirar d'aplicar una mica d'àcid hialurònic.

Va sortir-ne irritada. Estava envellint massa ràpid? Però..., per què? Si s'aplicava els millors productes cosmètics i els millors tractaments.

Durant les setmanes següents va continuar trobant signes d'envelliment diaris.

Una nit va descobrir un floc de cabells blancs. L'endemà, les parpelles li penjaven com les d'una anciana. Després van arribar les arrugues del coll i unes bosses enormes sota els ulls.

Va començar a evitar mirar-se als miralls dels restaurants i dels salons de festa. Les seves amistats, de mica en mica, l'anaven abandonant. «Ja és una vella», deien.

A partir d'aquell dia gairebé no va sortir de casa.

Mariona ja només es mirava al mirall de la seva habitació, perquè allí podia observar les transformacions sense que ningú opinés.

Una tarda va cridar la minyona i li va demanar que es quedés a parlar amb ella una estona, ja que se sentia molt sola.

—Dolors, mira'm bé. No estic envellint?

—S'està fent gran, senyora. És un procés natural.

—Tan ràpid?

—No ho sé, senyora. Potser és diferent per a cadascú.

—Saps? Penso que potser m'ho mereixo. I com està la teva família?

La Dolors va arrufar el front.

—Senyora, vostè mai m'havia demanat per ells.

—Potser he fet moltes coses malament. Pots continuar amb la teva feina.

La minyona va sortir sense dir res.

La Mariona es va quedar pensativa. Va tancar els ulls. Va recordar quan va conèixer en Robert. Ell l'havia tractar com una reina. Al començament se sentia feliç, però després va començar a desitjar nois més joves.

Va obrir els ulls i va llançar un crit. Robert estava assegut davant ella observant-la. L'home va dir:

—Vam ser feliços o això pensava jo. Però, en lloc de deixar-me... Vas decidir acabar amb la meva vida.

La Mariona es va aixecar espantada i va sortir del saló corrent i plorant.

Va arribar a la seva habitació. Es va mirar al mirall.

—Ja et veus com jo —va dir en Robert.

La Mariona ja ni tan sols es va sorprendre. Ja acceptava la presència d'en Robert assegut al llit mirant-se-la amb llàstima.

Es va mirar al mirall. Certament, ja era una vella de gairebé setanta anys. Ja no era ella.

Només hi ha una manera de lliurar-me d'ell i de no continuar veient-me així... Els seus ulls es van girar vers el darrer pot de pastilles que li quedava de les que va utilitzar per provocar la mort d'en Robert. Eren unes pastilles pel cor. Però, amb la dosi suficient...

Al matí següent, la Dolors, la minyona, en anar a fer l'habitació de la seva senyora, va trobar el cos irreconeixible d'una vella morta al llit de la seva ama. Al costat, hi havia una nota, un pot de pastilles buit i l'anell de casament amb el qual havien enterrat el seu home. La nota, amb la signatura d'en Robert, deia: «Per sempre junts».